

ЧАС РІКОЮ ПЛИВЕ...

(СПОГАДИ)

ВІРА ВОВК

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО

2019

ОБКЛАДИНКА: ВВ

АВТОРКА ПОСЛУГОВУЄТЬСЯ ПРАВОПИСОМ
Г.ГОЛОСКЕВИЧА

УСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ

ЧАС РІКОЮ ПЛИВЕ...

12.XII. 2018

Я не думала більше писати спогадів...
Здавалося, що нічого особливого в моєму житті більше не станеться. Я вже дожила достатньо свого віку і слід думати про вічність, не про поточні події.

Насправді, про вічність слід постійно думати, але не закривати очей перед сучасністю, яка щоразу міняє своє обличчя.

Перш усього йдеться про вагомі втрати для України, але також для мене особисто, бо довгими роками я вважала тих, хто відійшли, своїми близькими друзями.

Несподівано для мене відійшов Іван Драч, друг-шістдесятник, з яким я була гостею на дачі в Миколи Бажана, їздила Україною крізь Білу Церкву до Умані, зустрічалася в Нью-Йорку й останньо 12-го року на премії від «Кур'єру Кривбасу», коли Іван повернув мені світлину, що я в шістдесятих за поцілунок подарувала малому Максимові...

Недавно покинули світ ще два члени Нью-Йоркської Групи: рідний мені Богдан Бойчук, з яким до останку я перекидалася писульками в інтернеті, і Богдан Рубчак, якому завдячую велику статтю на збірку «Меандри», крім постійної моральної підтримки й доброзичливості, яку не завжди знаходиш між колегами пера...

Тепер ці мої усопші друзі разом з іншими рідними живуть у моїй постійній молитві. Я вірю в нашу зустріч по той бік істини.

Прийшли однак також радісні новини, на які ми довго надіялися.

Ще у вересні врешті з'явилася друком Зоїна монографія. Зоїнька пережила серед рідних, друзів і любителів мистецтва свій гучно відсвяткований апогей у Львові.

З родинних новин найважливіша та, що на медичному факультеті Івано-Франківського Університету 14.XII. відбулася конференція з нагоди вшанування 120-го ювілею від дня народження Др. Остапа Селянського, в якій узяли участь наукові, літературні й церковні

представники, як і також молоде лікарське наріб'я нашої родини.

Софія Майданська надіслала мені сцену балету скрипкового концерту Берліоза, мабуть, щоб навіяти мені соняшну авру. Берліоз, вправді, не мій улюблений композитор, але не годиться вимагати омара або лянґусти, коли тебе гостять котлеткою.

Софії не було між пропонованими кандидатами на цьогорічну премію Шевченка, на яку вона давно заслуговує, і Дмитро Павличко, її великий поклонник, певно, дуже невдоволений.

Врешті Україна дочекалася автокефалії Православної Церкви.

Це – велетенська історична подія, дуже не по задумі Росії, яка відсахнулася від константинопольської зверхності.

Попереду ще – президентські вибори, від яких так багато залежить...

Хотілося б, щоб нововибрани Президент віддав Україні втрачені землі, Крим і Донбас, а особливо – викорінив з України всю

нечесність, весь еґоїзм і дав нашим людям можливість повернутися з еміґрації й дістати працю для свого народу на своїй рідній землі.

6.1. 2019

Я – сама, молюсь при запаленій свічці перед вертепом і барвисто освітленою ялинкою. В Україні лунають коляди, але я їх чую тільки серцем і душею.

У день мого народження надійшло близько сорока привітань з різних частин світу, найбільше з України. Дзвонила мені Лідія Вукович з Одеси, що тамошня Національна Бібліотека зробила з нагоди моїх уродин виставку моїх книжок. Я зворушена такою несподіваною увагою.

На щастя, сьогодні віє вітер і трохи похолодніло, бо вчора ми мали вже +37 С, а це – щойно початок літа.

Журюся Женінею, моїм ангелом-хоронителем, яка 14.02. йде на операцію. Боїмося, що це може бути поворот раку.

Тим часом Україна відсвяткувала отриманий в Константинополі томос. На церемонії вручення був Президент з дружиною й ціла когорта політиків, правдоподібно, за державні гроші... Це тому нема єдності щодо кандидата на пост Президента, хоч за отримання Автокефалії повинен би виграти вибори Порошенко.

07.I.19.

Я хочу показати молодим на еміграції, як можна далеко від рідного краю вчитися його мови. До того потрібний добрий двомовний словник. Друга мова мусить бути опанована. Тоді слід виписати невідомі слова з якоїсь букви, а потім творити з їхньою допомогою літературний текст, наприклад, початок якогось оповідання. Даю тут, як вправу, літеру «б»:

«Петрусь, той мододий бевзень, запросив повезти мене своєю балагулою, яку він уважає мерседесом, на бівак..
Доцільніше було б везти в бідці мене, стару бабану, яку він уважає биркою.

Він не якийсь безбідний, але в життєвих справах – зовсім безпричасний.
Ми вибралися серед безгоди в якесь безвіддя, і довелося пити якусь бурду з баклаги, яку він привіз зі собою. Я вже думала, що запропонує мені також курити бакун.

Серед новаторів у літературі він – безвісний, але при сковороді – беркий. На швидку руку усмажив, як безмаль досвідчений кухар, з биток і бутвиння яєшню з бібками.

Потім шукав зілля серед конюшини, білоток і багонника, щоб увінчати мене, як свою королеву...
Але хто наївний вірити в базікання того бортака-болбота, у божбу на його безсмертне кохання?»

25.11.19

Відійшла у вічність Патриція Килина, ще один член Нью-Йоркської Групи, перша дружина Юрка Тарнавського, колись довгокоса красуня, українська поетка еспанських тореадорів і співачка наших гортанних степових пісень. Про її відхід із Групи є багато різнорідних нюансів і здогадів, які мене не цікавлять. Я знаю її, як майстра пера, гостинну подругу, з якою провела гарні хвилини серед нью-йоркського побуту.

Женінья вже перебула свою онкологічну операцію й поволі приходить до себе, хоч часто з болями, які мене непокоять.

До Ріо прилетіла Зоїна внучка Наталя. Вона є гостею своєї подруги, з якою запізналася на курсі англійської мови в Австралії, і дотепер ще не зволила мені подзвонити. Справді, між нами з Зоєю була колись інша родинність... Сьогоднішня молодь – самостійніша й менш сантиментальна.

Мені засвітила зоряниця й я вирішила
закінчити кострубату збірку віршів «Місячні
змінні лиця» й почати поему «Легенда» .

25.V.19

Як довго я писала свою «Легенду», ніяк не
могла взятися до сучасних спогадів...

За той час Україна пережила велетенське
напруження й на велике розчарування
(особливо Галичини) дістала нового
Президента...

Я не політик, але уявляла Президентом
України гідну, поважну людину з
традиційними українськими чеснотами і
дипломатичним досвідом... Наше майбутнє
тепер – велетенський знак запитання. Однак
я вірю в молитву й віддаю Україну, як
завжди, в руки Божого Провидіння.

Єдине, що я могла зробити для свого
народу, це передати йому свій культурний
доробок, який, на щастя, вже дістався
Києво-Могилянській Академії.

Тепер ще треба докінчити ці початі спогади, видати й розіслати на 50 адрес «Легенду», щоб бути готовою на поклик Господній...

Однак я – не тип пустельника, і дякую Господу за радість життя з усіми його нюансами.

26.V.19

Від Тадея часто надходять інтернетом візантійські ікони й різноманітні, особливо народні, пісні, за які я дуже вдячна. Часом він надсилає також романси, але то – не мій жанр. Особливо не люблю сантиментальних пісень. Народна пісня може бути сумна, але вона не сантиментальна.

Останньо надійшла така про «дівчину в садочку», яка не має нічого іншого до роботи, тільки «жде і жде». Тієї пісні я не люблю, а от Тадей вбачає в ній патріотизм, народний звичай, традицію...

Я відповіла йому віршем, адже він –
викладач Університету Марії Кюрі, в надії,
що переосмислить свої погляди.

ВІДПОВІДЬ

Минули часи, коли дівчата
При рахканні жаб і гудінню хрущів
У садаочку чекали на парубка,
Щоб поклав ногу через перелаз...

Їхній патріотизм змінився.
Вони тепер за катедрами
Книжками, мольбертами
Прославляють свою дідизну.

Це вже – не Оксани в вишнях,
А Жанни д' Арк, Кляри Шуман,
Мадами Марії Кюрі, які вибагливо
Вибирають собі свого друга,
Мов діамант серед наріння...

26.V.19

МАКІВНИК

Мушу похвалитися своїми кулінарними здібностями, щоб не зникли в історії, як лакоминка з холодильника. Адже вони також є часткою нашої давньої традиції й культури.

На Різдво мені вдалося з успіхом зужити терту рожу від Наталі на пампушки, а на Великдень я задумала зужити півкіля маку від Ореста на святковий маківник.

Приготовила всі складники: пшеничне борошно, молоко, масло, яйця, сіль і цукор, терту цитринову шкірку, ванілію, мигдалевий олійок, дріжджі... Мак довелося терти дві години, бо женеvський млинок від Зої вже пересох і не тримається бази; однією рукою слід молоти, а другою тримати його, щоб не перевернувся.

Крок за кроком виконувала я всі приписи чародійної дії: з цукром присмажила мак, вистудила, додала биту пінку яєць, темні й ясні родзинки, шкірку з цитрини,

мигдалевий олійок; поставила горнятко з дріжджами під покривалом на сонце, а як дріжджі вирости, змішала з тертими яйцями і борошном, добре вимішала все з рештою складників, вимісила й дала підрости. Опісля вивалкувала тісто, щедро покрила маком з додатками, завинула й наповнила ним дві довгі ринки, помазала тісто битим яйцем і поклала «зі страхом Божим» до нагрітої печі.

За 40 хвилин витягнула з неї два чудові маківники. Очарована вислідом свого мистецтва помітила, що мої маківники не мають традиційного мигдалевого запаху.

Добула пляшечку мигдалевого олійка, який купила мені Женінья. Там було написано: «МИГДАЛЕКИЙ ОЛІЙОК», а внизу: «До натирання».

Я задеревіла. І що тепер? Викинути до сміття свій чудовий успішний витвір?

Як маківник охолонув, я вирішила скуштувати, як він смакує. Якщо не

пошкодить мені протягом 12 годин, можна їсти й пригостити інших.

Маківник видався смачним і не пошкодив ні мені, ні моїм друзям. Родина Женіньї – їх четверо, родина мого видавця Вайнера – їх п'ятеро і моя служниця Фатіма хвалили мій маківник.

Я нікому не зрадила його рецепти.

29.V.19

Недавно навинувся в мене поет Клявдіо Арагао.

Він походить з низів бразилійського населення, утікачів від посухи північного сходу країни, які на переповненому драбинястому возі приїхали колись до легендарного Ріо-де-Жанейро в пошуках за працею.

Клявдіо жив на фавелі у скрайній нужді. За якийсь час йому вдалося знайти працю в одному ресторані. Там він працює до сьогодні.

Ми зустрілися в Університеті Святої Урсулі, де професор Жуніто Брандао давав курс літератури й познайомившись з голодним на поезію Клявдіо, прийняв його без середньошкільного диплому як слухача на свої лекції.

Клявдіо став народним поетом. Захоплений футболом, видав кілька томів поезії про славу різних футбольних клубів. Його дуже цінують у тих колах.

Колись я подарувала йому свій переклад українських народних казок, «CONTOS UCRANIANOS», Companhia Brasileira de Artes Gráficas, 1983 , які йому дуже подобалися.

І що показалося тепер? Клявдіо робить бразилійський поетичний переспів тих казок. Уже надіслав мені «Царівну-Жабу», «Козу-Дерезу», «Пана Коцького», «Солом'яного бичка», «Рукавичку», навіть «Кирила Кожум'яку»...

Клявдіо далі поетизує українські казки й хоче їх видати, очевидно з поданням джерел. Я не маю ніякого застереження.

Хай бразилійські футболісти й діти читають їх і довідуються, що десь далеко в заокеанській країні живуть такі чарівні істоти, як Царвни-Жаби й Кирили Кожум'яки...

3.V.19

На Тадеєву пропозицію, я таки згодилася на переклад і двомовне видання «СПІЛКУВАННЯ З ОПАЛЕВИМ МЕТЕЛИКОМ».

Ми домовилися про гонорар перекладу й усі подробиці співпраці: щотижня по одому з дванадцяти розділів, щоб закінчити з кінцем липня й початком серпня здати до друку.

У робочих справах я люблю чіткі правила й точність з обох боків.

Тим часом Зоїна Лада попросила мене написати вступне слово до її монографії й надіслала прозірки.

Я згодилася, бо Ладина творчість мені до вподоби й постаралася чесно сказати своє слово.

Наші погляди – її як мистця, а мої як глядача – не зовсім суцільні, тому не знаю, чи Лада використає мій текст. На всякий випадок подаю його тут:

ТВОРЧИСТЬ ЛАДИ НИЖАНКІВСЬКОЇ

Рисунок, аквареля, олія, гваш, фреска...

Портрет, фігура, пейзаж, натюрморт, графіка...

Це – багатий доробок молодої мисткині Лади, насліддя музично-малярської рідні Туркевичів, Лісовських і Нижанківських, випуска Женевської Академії Мистецтва.

У колі діда Роберта Лісовського і матері Зої Лісовської-Нижанківської вона – зовсім самостійна творча особистість, якої графіка своєрідним самовладдям відрізняється від суворої класичної дідівської графіки, а її майже прозорі пейзажі – від материнського насиченого соковитими барвами «земного тяжіння».

Картинам Лади Нижанківської притаманна легкість і економія барв, де часом домінує тільки одна з них, або навіть тільки майже однобарвний рисунок узгір'я Швейцарії, замерзлих водовпадів, засніжених верхів Альп, що своїм світлом пірнають у небо й подобають на надземні споруди.

Її переважно обвиті мрякою римські, провансальські й тосканські краєвиди, де дорога в'ється полями між силюетами кипарисів і піній, характеристичні ніжною гармонією барв.

Композиція її картин скомбінована часом з відтінків тієї самої або двох, теплої й холодної, барв. За приклад може правити картина київської Лаври, де небо зіставлене, як на старинних фресках, з рожевості й сині.

Група фігур на іншій картині створена з клаптиків різних нюансів червоної краски, де синя додана дуже ощадно, тільки для контрасту. Тут насвітлені очі й уста головної Фігури як ціха й загадковість жіночости.

Подібно на великій олійній картині жіночого акту на тілі жінки можна відгадати зображення різних тварин, що своїми прикметами інтерпретують суть жіночости: ніжність, грайливість або навіть жорстокість.

У своїх натюрмортах технікою прецизного рисунку (кучерявій барокковій капусті, плодах, квітах, тощо) Лада нагадує діда Роберта Лісовського, однак її картинам часто властиві грайливість чи загадковість.

В рисунку лева на камені звірина голова збудована з двох оленів, яких голови є одночасно левиними очима.

Ця містерія чи казковість, притаманна також Ладиним найбагатшим на кольори великим картинам венеційського карнавалу, де сутність захована під маскою й драперією.

Цими прикметами ще не сказано все про творчий потенціал Лади Нижанківської, від якої ще можна багато сподіватися.- ВВ

6.VI.1

Від Острозької Академії прийшло мені запрошення на читання лекцій.

З боєм серця я відписала:

Шановне Академіє!

Ваше запрошення є честю для мене.

На жаль, я вже не в силі подолати простір між нами.

Остаюся з глибокою повагою – Віра Селянська (Віра Вовк).

Потім додала:

Поручаю Вам поета Тадея Карабовича, жителя Польщі (Люблін), доктора філологічних наук Київського Національного Університету, члена Спілки Письменників України.

*

Написала Тадеєві жартівливу поезію «ЛУГИНИ», збірку, яку він урешті переслав для мене, хоч у ній моє вступне слово... Зате уже надійшла його світлина в колі

природної величини журавликів і лелек.
Тадей – постійна дитина з потребою іграшок
і забави. Я не психолог, але маю враження,
що це – запізнене дитинство, якого він,
може, й не мав.

ЛУГИНИ

Де луговини й лугини
Розстелилися килимами,
Журавлики та лелеки
Медитують довгі години
Як хаджії-прочани
Від Медіни до Мекки –
Шукачі поетичної слави
Між стокротками й лопухами.

Зеленіють лугини
Килимами літної днини
Серед надземної вроди,
Де клекочуть розсміяні води,
Де журавлики та лелеки
Закликають друзів далеких
Погуляти в широкому полі
На волі в Тадеєвій Голі.

21.VI.19

Нині почалася зима. Як часто буває,
метеорологією обіцяний дощ не
представився ні одною краплиною: небо в
білих хмаринках, а між ними – мандруюче
сонце.

Прийшла нова фізіотерапевтка,
рекомендована моїм хірургом хребта, миле
дівча, яке не трудно буде витримати десять
днів.

Я написала вірш як подяку Тадеєві за його
переклад «Високої борті» з книги
«ЛЕГЕНДА»:

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ

Подай мені руку через перелаз,
Хай розхиляться айстри,
Гукни до мене через перевал
Між терням і будяками,
Пошли мені думку через океан
І розійдуться хмари!
Будемо разом стежку топтати
До небесної брами,

Серед темряви ночі узріємо зірку,
Золотом криту,
Коли в повітрі бринітиме пісня
Любови й миру.

Тадей і Вірлена – єдині, що майже щоденно
пишуть до мене листи в інтернеті й
розвівають мою збільшену тепер самотність,
за що я глибоко їм вдячна.

27.VII.19.

Я захворіла на запалення легень, і якби не
мій вірний др. Ренато Ковач, що
десятиліттями піклувався ще Мамою,
Терезією і мною, не було б уже нікого, кому
дописувати цих спогадів. Але вірні молитви
моїх львів'ян і киян не давали небові
святого спокою, так що продовжую.

Недавно якимось, як я вже писала, зайшов до
мене давній студент зі Святої Урсулі, Клявдіо
Арагао, якого я деякий час підтримувала й
займалася його творчістю. Щоб сказати про
нього, я вирішила перекласти «вступне

слово» до його збірки поезій «ПОГАНІЙ АНГЕЛ», перевиданої 1991 року, яку він мені тепер подарував.

«Як думаю про Кявдіо Арагао, бачу перед собою бразилійське диво, що множитья в цій країні, як біблійні хліби і риби. Це – чудо народного кераміста Віталіно, який прийшов з нічого, щоб стати магом мітичного світу глини. Чудо багатьох невзутих музикантів, що починали свою кар'єру граючи на пляшковому органі, вибиваючи ритми на рогах вулиці щітками до чищення обуви.

Клявдіо їхав 1963 року два тижні на драбинястім возі з групою втікачів крізь краєвиди посухи і смерти північного сходу країни до Ріо-де-Жанейро, щоб опісля приміститися з мамою й сестрою спершу на піддашшю передмістя, а опісля на фавелі. Кілька разів міняв свою професію, щоб нагодувати рідних а також оплатити студії, бо має найприкрішу з усіх спраг: спрагу знання.

В Університеті Святої Урсулі провадив гуртом літератури і співпрацював із

журналом «Літературне подвір'я».
Пригадую собі, що того нещасного року в час Різдва бідний студент купив 150 плястикових авт і 150 лялочок для дітей сиротинця.

Скінчивши університетські студії, крім пошуків на прожиття, як більшість мистців й інтелектуалів цієї країни, віддався літературі.

Досліджував нонкомформізм у творах українського поета Тараса Шевченка і «Троянду Народу» Карлоса Друммона де Андраде. У 1982 році з'явилася друком перша його збірка поезій «СВІТЛО ПОЕМИ» з похвальним словом проф. Жуніто Брандао. Слідом вийшла друком у 175 десятилінійних строфах «БИТВА УЛІССА, КОРОЛЯ АРДІЙЦІВ, З ЛЯМПІАНОМ, КОРОДЕМ БРАЗИЙСЬКИХ КАНГАСЕЙРІВ», що переймає стиль «літератури кордел» (народницької літератури) в порівнянні класичної грецької культури з бразилійською народницькою антикультурою.

Сержіо Рамос скомпонував музику до того твору, використовуючи мотиви північно-східних бразилійських танців.

Ненавидячи тиранів різних барв, Клявдіо пропонує мир на підставі волі й пошани до людини. Часом його поезії освітлюються сяйвом гумору – дідизною північного Сходу, часом плачуть вогненними краплинами. Його вірші говорять про плідність, зростання, цвітіння. Він уживає щоденні слова, мішаючи мову простолюддя з культурою, віру з богохульством, любов з ненавистю. Без самолюбства говорить про себе й непомічених. Його «ПОГАНІЙ АНГЕЛ» ранив нашу душу, як голодна опущена дитина на вулиці».

30.V.19

Клявдіо попросив мене написати тепер вступне слово до йогопоетичних перекладів, на що я радо згодилася.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ КАЗКИ В
КАРНАВАЛЬНОМУ КОСТЮМІ

1983 року я переклала на португальську мову декілька українських народних казок і видала їх тоненькою книжечкою в «Companhia Brasileira de Artes Gráficas». Я мала на думці пізніших нащадків українських імігрантів Бразилі, які частинно вже не читають українською мовою, ні навіть не знають кирилицької абетки своїх предків. Я хотіла збудити в них гордість з мистецької уяви їхнього народу, відомого в усьому світі своїми піснею, танком і казками, які надихають музику і драматургію.

Аж ось постає тепер новий вимір для тих казок: поетичний переклад Клявдіо Араґао на популярну мову бразилійського простолюддя.

Персонажі казок наче б поскидали свій звичний вишиваний одяг й вінки з барвистими стьожками та повдягалися в незвичне плаття, але не для дефіляди на самбодромі Сапукаї серед міста, а для карнавалу на горбах Ріо-де-Жанейро серед убогих жителів фавелі, босих вуличників, що спрагли довідатися про той барвистий світ

уяви, де добрі й відважні є нагороджені, а лихі покарані, принаймні щипом рака, як у казці про горду Козу-Дерезу. Уявляю собі, як ті вуличники будуть сміятися з дурних панянок, що намагаючись робити такі дива як Царівна-Жаба, висипають рештки поживи до своїх рукавів, щоб у танці захляпати ними інших танцюристів!

В окрузі казок усе є можливе. Народні казки вимагають справедливості й щастя, що історія століттями відмовляла українському народові. Требе просити долі, щоб життя всюди перетворилося в казку, диктовану фантазією забутих і скривджених.

31.V.19

Оксанина Роксоляна (Галаник) блискуче закінчила середношкілля й дістала стипендію на японські студії. Як це дивно! Кілька років тому я сказала, що вона схожа на японочку. Тепер вона виросла, і на японочку за висока, але радіючи цим

рідкісним вибором студій я надіслала Ляні
три саморобні гай-кай:

1. ХРИЗАНТЕМА

Під твоїм вікном
Розцвіла хризантема
Символом щастя.

2. ЖАЙВОРОН

Спів жайворона
Закликає до праці
Й купає світлом.

3. ВЕЧІР

Як прийде вечір,
Закосяч свою косу
Зіркою з неба.

4. VIII.19

To whom it may concern:

НЕЧЕМНИЙ АНГЕЛ

Як добре ангелові, що без угаву
Кожної гожої хвилі
Може піднятися в рожеві мрії
Й бажання сині.

В театрі нікого не здивує
Його одчайдушна манера,
Сидіти Шекспірові на колінах
Чи на спині Моль'єра.

Але часом йому так хочеться
Додати перцю до звички
І, за злосливу усмішку,
Комусь накакати
До лакоминки.

13.V.19

ЛЕГЕНДА, або як народжується міт.

У Тюбінгені мої найближчі подруги Армгарт Тренделенбург, Елізабет Дайхман і я займалися саморобною літературою, писали вірші, сценарії до різдвяної постановки й інше. Я також почала писати німецькою і посвятилася особливо легендам, що були предтечею української тоненької книжечки «Легенди», виданої 1953 року в Мюнхені, на яку Михайло Орест написав похвальну статтю, здається в «Шляху Перемоги».

Ще в Тюбінгені я дістала один примірник книжки від молодого тоді кристалізуючогося поета Вальтера Єнса з такою присвятою:
«Für Wira Selanski, Schreiberin von Legenden, deren schönste sie selbst ist».

Це був трибут моїй молодості, бо красунею я ніколи не була.

Через багато років приїхав був до Ріо-де-Жанейро молодий закарпатський поет Андрій Любка і при тій нагоді відвідав мою садибу. Повернувшись в Україну, помістив у якомусь часописі свій спогад, назвавши мене «легендою».

Одна з моїх останніх книжок має цю назву, але вона звертається не до мене, тільки до всього мого легендарного життя.

Аж ось прийшов до мене, з подякою за пересланий примірник, вірш від Тадея Карабовича, що знов переносить назву твору на мою особу, ще й розсилає його між друзів!

Роблю це саме з цікавістю, якій прикметі
приписаний цей трибут.

«Легенда»
(В.В.

Берегине зачинена
в казці
що стережеш міф
у далекій вежі

легендо
незрадна яструбам і ластівкам
напередодні сну

кличеш над річку
стрибати з тобою
через ватру

у вінку з рути
і тамариску

тримаючися з руки
як діти

18.VII.19

Нарешті Тадей викінчив свій переклад «СПІЛКУВАННЯ З ОАВЛЕВИМ МЕТЕЛИКОМ» і книжка пішла до друку. Сьогодні я дістала від нього новий вірш «Сerpнева магіяда». («Магіяда» - це назва мого вірша в октавах для Нью-Йоркської Групи).

«Сerpнева магіяда для Віри Вовк»

Ораторія.

Префація:

Біля ВВ люблять юрмитися ластівки, яструби й усякі інші крилаті створіння. Це – нічого поганого, адже вони мусять одні поруч других існувати. Хмаринка – їхній захист і прибіжище:

Вона помагає Вірлені (Вірі Білевич) у кухні вареники ліпити;

Летить придбати Ірині Ключковській пахучу вервицю у «Свічаді»;

Поспішає за коньяком «Тиса» для пана Ігоря Калинця;

Стоїть у черзі за папером для друку нашій Олі Смольницькій;

Нишпорить у крамниці «Рошен» за
шоколадкою «Білочка» для Юлі Григорчук;
Біжить на базар купити Надійці Гаврилюк
винограду «vitis vinífera»;
Їде маршрутною до Косова за керамікою
для Тадея Карабовича;
«Коли отже має час писати поезії?», –
запитує мудра сова Оксанка Галаник.
«Невже темної ночі на Лисій Горі сперта
мітлою об дуб-відун?»».

Я надіслала відповідь: «Для поетичного
Яструба ТК: Відьма ВВ має вже 20 нових
віршів для збірки «УКРАЇНІ»».

30.IX.19

* * *

Не надсилай мені віршів зі словом «кохаю»,
Страшним і могутнім, як блискавиця в
Карпатах,
Перед яким падуть на коліна дуби й
кришаться скелі;
Але розіслане всіма вітрами по світі
Тратить свою чудотворну божественну міць,

Ставши сухою криницею й фіялкою без аромату.

Пришли мені вірш зі словом «люблю»,
Що не веде на безгоміння чи бездоріжжя,
Але провадить на полонину, де грає сопілка,
Дзвонять дзвіночки чорних та білих ягнят,
Де легіт колише небесні хмаринки
І зорі освітлюють серце спокійним вогнем.

15.IX.19

Є діялоги – бої на шпаги...

ТК

«Вірш від однох пані в черсукні, що пропонувала перейти на «ти».

Мотто: Вкинути вірш з рутою й белядоною у вогонь,
щоб горів на вітрі.

Воліється називати Вас «Панею»
щоб не зрадитися на Страшному Суді
перед Святим Петром

який вдарить ключами по е-пошті й
провірить
що ми там одні одним писали

А там – любовні листи
усмішки
присвяти
все грішне в лушпині вічності
і гріховне в леготі високих трав

Якже тоді попасти в двері Вселенної
і навічно втішатися райськими яблуками?

Я може переніс би муки в казані зі смолою
але Ви
довговолоса
в червоній як кров сукні
і окулярах...

ВВ:
«Відповідь пані в червоній сукні»

Була пропозиція залишитися на «Ви»
Без титулування.
Титулування – не параван і не заслона
Удаваних любовних деклярацій,
І Свят-Петро – не початківець

Училища мадам Кюрі-Склодовської,
Щоб вірити наївним побрехенькам.

Ми знаємо, куди Ваш вітер віє,
Шаповний пане Докторе Тадею К.

Але Ваш вірш – хороший,
А ще в поезії – своя реальність.

28.IX.19

Тадей надіслав багато світлин з львівського
«Форуму» й вареникового товариства в
Вірлени, де постійно поруч нього поетеса з
Дніпра Л.Степовичка. Мабуть, щоб
Ластівочки позеленіли від ревнощів.
Але вони не такі наївні, щоб напливати на
його вудку, бо можуть сторицею
похвалитися у той самий спосіб.

Я написала йому, що книжка
(«СПІЛЕУВАННЯ З ОПАЛЕВИМ
МЕТЕЛИКОМ») справді робить гарне
враження, і я рада, що всі нею тішаться.

На те Тадей: «Для мене вже сама обкладинка – чудо, а що говорити про зміст!!!»

Я відповіла: «Будьмо скромні. Хай інші мають приємність нас хвалити».

1.X.19

Дуже турбуюся Женіньєю. Боюся, що її постійні гострі болі в лівій щоці, мимо негативних симптомів, – повторення давнього раку. Молюсь ревно за неї!

Не маю вістей від Вірлени про Зоїні святкування у Львові, на які дуже чекаю. Там, мабуть, знову не працює комп'ютер, бо Вірлена з усіх найвірніша в передачі вістей. Вона – мій приватний журналіст-репортер, за що я їй безмежно вдячна тут, на самотині.

5.X.19

В дійсності події ніколи не закінчуються, але спогади слід колись закінчити, щоб могли їх

ще видати традиційним тиражем по 50 примірників і розіслати по світі.

Бажаю їх закінчити з безмежною вдячністю Богу за радість життя, за рідних і друзів, особливо за навіки вибраних сестру Зоїньку, племінницю Віру Білевич, сина Анджея Ходацького і вірних Ігоря Калинця, Оксану Галаник, Ірину Ключковську, Таїсу Сидорчук, Яструба-Тадея Карабовича й доньок-ластівочок Юлю Григорчук, Ольгу Смольницьку, Надію Гаврилук та Іринку Гнідик.

ВЕЖА

Я будую вежу,
Не вавилонську, щоб зазірала
У гніздо блискавиці;
Будую її з невеликих цегел,
Покритих кахлями в хляндрівці,
Аби на ній звивали гнізда лелеки
І з якої можна б дивитися вглиб:
Гледіти широкі колосисті поля,
Кучеряві ліси з оленями й пугачами,
Церковні бані, золочені сонцем,

Шкільні гомінливі подвір'я,
Старі цвинтарища
В яблуках і маківках на Спаса,
А на обрях – верхів'я в пелені хмар,
Ріки, мов бинди вінків,
Міста в розжарі життя...

Може тоді, за велінням Господнім,
Стану лелекою чи журавлем,
Бутуючи на своїй вежі...

